

George VLAICU

S-a născut la data de 2 august 1953, în satul Remuș, județul Giurgiu.
A absolvit Facultatea de Drept a Universității din București. Este doctor în drept.

Debut literar:

Revista *Școala noastră* (nr. 4/1972) a Liceului teoretic „Ion Măiorescu” din Giurgiu, cu poezia *Sînt* și povestirea *Zîmbetul dimineții*.

Debut editorial:

În anul 1996, când îi apare volumul de povestiri și teatru *Ridicol și durere*, Casa editorială **Curierul Dunării**, București.

Alte volume publicate:

Eternizând obsesia tăcerii (versuri), Casa editorială **Curierul Dunării**, 1998; *Veronica pentru totdeauna* (roman), Editura **Via Libri**, 2005; *Un weekend cu Hillary Clinton* (*With Hillary Clinton for few hours*) (roman), Editura **Via Libri**, 2008; *Iluzii și aluzii de bun-simț* (eseuri, reportaje, versuri), Editura **Paco**, 2011; *Allegro andante* (poezie), Editura **Paco**, 2013; *Doina* (roman), Editura **Amurg Sentimental**, 2013; *Etajul 3, apartament 14* (roman), Editura **Axioma**, 2016; *Dincolo, în Nemurire* (roman), Editura **Astralis**, 2019.

Are și o activitate susținută ca redactor de carte la volume semnate, printre alții, de Ion C. Ștefan, Dorina Bădescu, Octav Bozîntan, Daniela Gherasă, Claudia Motea, Dumitru K. Negoită, Nicolae Vasile, Andreea Cristea, Vasile Băran, George Savu.

A publicat creații literare, articole sociale și juridice, interviuri, cronici sportive și probleme rebusiste în numeroase ziare și reviste. Ca avocat al Baroului București, doctor în drept, semnează rubrici de specialitate, permanente, în mass-media ultimelor trei decenii. De la începutul anului 2017 joacă, în calitate de actor, pe scena **Teatrului Nostrum**, ființat sub egida Uniunii Ziariștilor Profesioniști din România, al cărui membru este. A jucat și în filmul de scurt metraj, „*Alături de tine*”, în regia Oanei Tudoran (2018).

Îl întâlnim evidențiat în: *O istorie a literaturii române* de Ion Rotaru (2000), *Un dicționar al scriitorilor români contemporani* (2016, coordonator Ioan Holban), monografia *Asalt spre crestele destinului* (2006, autori Ion Gaghii, Elena Ștefan, 2006), *Personalități din localități giurgiuvene*, de Emil Talianu (2017).

Referințe critice:

„Foarte activ în viața culturală bucureșteană, avocatul George Vlaicu scrie cărți, joacă într-o trupă de teatru, „Teatru Nostrum”, scrie și publică eseuri în diverse publicații, participă activ la multe lansări de carte, se ocupă și de redactarea unor cărți ale unor colegi-scriitori, cărora le mai scrie și câte o prefață, dar nu îi uită pe cei din Remuș (jud. Giurgiu), locul nașterii sale.

La revista *Convorbiri literar-artistice* a susținut, timp de 2 ani, rubrica *Artă și Drept*. Despre creațiile literare ale Domniei Sale, s-au exprimat câteva personalități în domeniu, cronicari literari, cărora le dau cuvântul mai jos”.

(**Antoneta RĂDOI**, redactor-șef *Convorbiri literar-artistice*)

„Sunt tot mai mulți scriitori care se aventurează în elaborarea unor romane erotice, considerând că tema aleasă îi va salva de la neuitare. Ei ar trebui să țină seama însă de câteva reguli ale echilibrului și armoniei dintre subiect și elaborare, dintre conflict și ritmicitatea argumentării și, poate, de multe altele – în așa fel încât să nu strice, prin elaborare (sau exagerarea scenelor de dragoste), echilibrul firesc al faptelor înfățișate.

Iată că George Vlaicu, un scriitor cu o oarecare experiență, autor al unor volume de proză ca: *Ridicol și durere*, *Veronica pentru totdeauna*; de versuri: *Eternizând obsesia tăcerii*, *Allegro andante*; de eseuri și reportaje, ca: *Iluzii și aluzii de bun simț* – reușește acum să ne ofere o altfel de carte convingătoare, elaborată cu tact și răbdare și, mai ales, cu o bună cunoaștere a psihologiei personajelor, într-o astfel de postură sentimentală.

Autor cunoscut, care se bucură deja de-o largă prețuire în rândurile scriitorilor care-l cunosc și ale cititorilor săi, George Vlaicu caută, de fiecare dată, o formulă nouă de exprimare.

Povestea de dragoste din această carte depășește tiparele narațiunilor sentimentale, prin faptul că apropierea dintre profesoara Doina Vasiliu, fostă Miss România, admirată de George Grigorescu, un jurnalist talentat, energic, spontan și imprevizibil, se înfiripă treptat; am putea spune că, uneori, greu și contradictoriu, deoarece neîncrederea reciprocă dintre ei îi împiedică spre o revărsare sentimentală spontană, care exista, dar trebuia demonstrată.

Frumoasa Doina ajunge într-un loc nepotrivit caracterului ei: primăriță într-un orașel, Târgu- Dorului, situat undeva pe lângă Giurgiu, evident într-un loc imaginat de redactorul de la Cotidianul Național *Observator direct*.

În același timp, primărița este și profesoară la Colegiul Național din localitate, unde reușește mai bine să se încadreze în viața spirituală a colectivului. Prezența în apropierea ei a jurnalistului incomod și ironic îi produce o tulburare contradictorie: îl place ca bărbat, dar îl respinge ca scriitor curios și iscoditor, care ar vrea să cunoască mai multe taine decât i-ar fi permis ea.

Între cei doi este firesc să se instaleze o zonă de suspiciune, deși sunt amândoi frumoși, inteligenți și competitivi, performanți în tot ceea ce fac; de aceea presupun că manifestă o oarecare exigență în alegerea celuilalt, ca partener – rezervele fiecăruia fiind justificate logic. Tocmai prin această caracteristică mi-a plăcut îndeosebi romanul lui George Vlaicu: aici nu e vorba de-o *dragoste la prima vedere* – și apoi o desfășurare lirică pe sute de pagini, ci de încercarea reciprocă de a-l convinge pe celălalt de bunele sale intenții, alcătuită fapt cu fapt, adică demonstrarea (justificarea) adevăratelor bune intenții.

Autorul cunoaște bine viața tinerilor și alfabetul iubirii rafinate, mai ales la o vârstă justificativă și la o cultură bogată – și nu se lasă amăgit de temă, ci își construiește un conflict, într-o narațiune cât mai apropiată de realitate.

De aceea, triumful iubirii, din finalul cărții, anunț, de fapt, un început temeinic, idee sugerată și prin titlu *Dincolo, în Nemurire*, din momentul când frumoasa Miss România devine Doina *Grigorescu*. Sfârșitul este ca un început, pe care ni-l imaginăm mai departe, doar sugerat de autor, dar bine argumentat – un succes deplin, atât constructiv, cât și ca final neprevăzut, de care *cititorul de cursă lungă* (expresia aparține academicianului Nicolae Manolescu) se bucură, ca și cum l-ar fi inventat el – deși nu-i decât un *dar* pe care ni-l face autorul. Un roman de dragoste reușit.

(**Ion C. ȘTEFAN, Astralis** nr. 2, 2019, *Dincolo, în Nemurire*)

„Paginile care urmează sunt în perfectă concordanță cu sufletul autorului lor – pline de sensibilitate, de optimism, de o naivitate plăcută, pe care mulți o pierdem, din nefericire, în fața dezamăgirilor vieții”.

(**Răzvan NICULA**, redactor la *Luceafărul de dimineață*, Prefață la volumul *Dincolo de nemurire*)

„Amprenta pragmatică a vremurilor, funcționalitatea și obiectivitatea discursului realității și-au pus amprenta și asupra literaturii mai noi, înțeleasă, la modul vechi, ca proiecție imaginară și univers ficțional. Un avocat care dovedește „condei” și chiar vocație de jurnalist are la îndemână atâtea „dosare de existență”, câtă nici nu putea să gândească absolutistul Camil Petrescu. Rubricile de fapt divers ale ziarelor abia dacă acoperă foamea de senzational și setea de extravaganță a receptorului conformist și rutinier.

Avocatul George Vlaicu, colaborator de nădejde al „Dimineții”, care a semnat diferite „poște juridice” și a reluat diverse cazuri din „sala pașilor pierduți”, a elaborat o carte mai neobișnuită, pornind de la realitate, punctând pasager

fabula și reținând morala într-un mod neexplicit. Rezultanta rămâne umorul tragic, zâmbetul cu lacrimi – ceea ce vrea să sublinieze și titlul. George Vlaicu e un bun narator, cu frază scurtă, trepidantă, de publicist implicat în distribuțiile cotidianului și evitând stufoasele construcții perifrastice, de avocat.

Spirit acid și nonconformist, George Vlaicu a ținut să-și lanseze volumul la Curtea de Apel București din Palatul de Justiție. În căutarea autenticității, în curând vom asista la lansarea cărților despre țărani pe aria de treierat sau a istoriilor cu delincvenți în pușcării – cred că situația chiar a existat –, iar pentru un volum despre aviatori, autorul va fi lansat cu parașuta, timp în care dă autografe.

Experimentalist este autorul nu numai în difuzarea volumului, ci chiar în materie epică, unde intervine spiritul de selecție, iar gustul estetic este lăsat la concurență cu obiectivul justițiar. De aceea, cred în talentul dramaturgic real (dovedit în selectivitatea tipologică și arta dialogului), deci în literatura de mai târziu a autorului. De aceea, titluri precum: „Cer închisoarea capitală...”, „Ouă și pumni”, „Kramer contra Kramer”, „La Crânguri”, ori „Dragoste la prima scrisoare” au încărcătura de înlănțuiri lu dezlănțuiri omenești, de „cazuri” care se deschid punctelor de vedere alternative (sociologice, psihologice, religioase sau, chiar, filosofice). Discursul auctorial asociază patetismul liric și gradația dramaturgică într-un mod cu totul profesionist. Dubla determinare – etică și juridică – a volumului, nu secționează și finalitatea univoc estetică. Pentru că, așa cum spune publicistul Dragomir Magdin, „Ridicol și durere” este o „carte pregătitoare” pentru ficțiuni integrale.

(**Aureliu GOCI**; *Ridicol și durere* la rubrica „O carte pe săptămână”, în ziarul „Dimineața”, nr. 177 din 7 septembrie 1996)

„După tomul de povestiri și teatru „Ridicol și durere” (1996), care a constituit debutul său editorial, și după un volum de versuri „Eternizând obsesia tăcerii” (1998), remușeanul George Vlaicu face cititorului încă o mare surpriză cu apariția primului volum al romanului *Veronica pentru totdeauna*. O scriitură făcută cu har în care autorul își dezvăluie ușurința îmbinării cuvintelor, așa cum o face în fiecare zi, el fiind avocat pledant în Baroul București. „Scriu avocații, scriu tot mai frumos / Și-s tot mai mulți care iubesc cultura, / Iar dacă-n tribunal le merge gura, / Condeii nu le este mai prejos...”, se menționează, epigramistic și edificator, undeva în paginile romanului, reliefând, parcă, priceperea autorului în meșteșugul scrisului.

Cu adevărat meșteșug, fiindcă romanul este o împletire armonioasă, și bine clădită, între povestire, dialog, poezie bine scrisă, epistole, dar și versete din Sfânta Scriptură, formând un fir narativ ce captează cititorul. Prin prezentarea unor oameni și întâmplări, din satul natal, autorul conferă nemurire unui timp drag, schițează chipuri pentru eternitate. Deși participă intens la cele povestite, George Vlaicu privește cu detașare dintr-o altă lume, lăsând cititorului bucuria de a fi părtaș la întâmplări la care iau parte cei din preajma sa, membri ai familiei, prieteni apropiați, cunoscuți. O lume diversă, de la magistrați la oameni ai unor sate din Câmpia Burnasului.

Veronica pentru totdeauna este un roman care se citește cu plăcere, fiindcă a fost scris cu dragoste de către un scriitor, giurgiuvean de-al nostru, ce și-a găsit, prin cuvântul tipărit, și un alt sens al existenței sale.

Cartea, recent apărută la o editură bucureșteană, aduce peste timp o mare bucurie cititorilor vârstnici din aceste locuri, o reîntâlnire cu grafica de excepție a unui Om de presă giurgiuveană, Fred Gronski, care înobilează prin câteva crochiuri paginile volumului

(**Emil TALIANU**, profesor, scriitor eminescolog, jurnalist, membru UZPR, producător și realizator de emisiuni TV., în rubrica „Semnal editorial” a ziarului *Jurnal Giurgiuvean*, Cronică literară, cu titlul „George Vlaicu – *Veronica pentru totdeauna*”).

„Romanul *Dincolo în Nemurire* (Ed. **Astralis**, 2019) continuă seria de romane semnate de autor, care cuprinde: *Veronica pentru totdeauna* (Ed. **Via Libri**, 2005); *Un weekend cu Hillary Clinton/With Hillary Clinton for few hour* (Ed. **Via Libri**, 2008); *Doina* (Ed. **Amurg Sentimental**, 2013) și *Etajul 3, apartament 14* (Ed. **Axioma**, 2016).

Toate romanele lui George Vlaicu reprezintă povești de dragoste contemporane. În romanul *Dincolo în Nemurire* eroii sunt: Doina Vasiliu, primărița harnică și bună organizatoare a municipiului Târgu-Dorului și celebrul ziarist George Grigorescu de la ziarul „Observatorul direct” din localitatea Simbolu-Nou.

Ziaristul se îndrăgostește de la prima vedere de frumoasa primăriță, fostă Miss România, care însă, la început îl respinge – deși se simte și ea atrasă de bărbat – considerându-l un fustangiu, ceea ce era adevărat. Dar cum cei doi actanți erau diametral opuși: George fire rebelă dar foarte talentat și apreciat de oamni pe care știa să-i asculte și să le dea un sfat, pe când Doina era harnică și modestă, dragostea lor este una cu năbădăi. „Ceea ce-ți lipsește este tocmai natura mea răzvrătită!” – îi va spune George, Doinei. Într-adevăr, George, din cauza naturii sale se va bate în două rânduri cu cei care o calomniază pe Doine și anume cu fostul primar al municipiului, Titică Joacălesne și ziaristul Baltazar Mitran care dezvăluise un episod neplăcut din viața tatălui primăriței și chiar a acesteia.

Încet încet Doina se îndrăgostește de George apreciindu-i comportamentul nonconformist. Și iată că cei doi se atrag în final ca polii opuși ai unui magnet.

Acum, meseria de avocat a autorului nu se dezmințe, George Vlaicu inventând o poveste juridică. Tatăl Doinei fusese cel mai bogat bancher din Giurgiu dar fusese acuzat de fraudă și deturnare de fonduri în valoare de 5 milioane de dolari. Doina îi era considerată complice. Dar avionul de agrement al bancherului explodează în zbor și documentele compromițătoare ard, se recuperează apoi 3 milioane dolari, se încetează urmărirea decedatului, dar Doina este condamnată la 3 ani închisoare din care efectuează unul.

În urma dezvăluirii cazului de către ziaristul Baltazar Mitran, Doina recunoaște faptele și demisionează. George se supără și tinerii se despart.

Dar lucrurile se lămuresc, prin activitatea detrectivistă a lui George, nu tatăl Doinei fusese delapidatorul ci vicepreședintele băncii sale, Nicoară Dumitrașcu și se găsesc și cele 2 milioane de dolari depuse într-un cont din Elveția.

Acum lucrurile urmează un făgaș firesc, îndrăgostiții se împacă și își doresc dragoste

veșnică:

- George, te voi iubi cu patimă aprinsă, cât voi trăi și chiar Dincolo, în Nemurire!
- Doina, doar tu ești viața mea, și dacă Bunul Dumnezeu ne va reîncarna vreodată, tot împreună vom fi și atunci!

Iată că am aflat și explicația titlului romanului cât și faptul că Doina și George se vor căsători. Deci cartea se sfârșește cu *happy end*. Un Don Juan își găsește până la urmă perechea și se statornicește.

Ca avocat, George Vlaicu, dobândește o bună cunoaștere a psihologiei oamenilor, ceea ce se recunoaște în romanele sale.

Romanul *Dincolo în Nemurire* se citește ușor ca urmare a stilului colocvial. Cartea va captiva cititorii”.

(**Lucian GRUIA**, text publicat în *Convorbiri literar-artistice* nr. 14, 2020)

Profil de autor realizat de **Antoneta RĂDOI**

Redactor-șef *Convorbiri literar-artistice*